У темнім лісі, за горами,
Зібравсь усякий звір:
Вовки, лисиці з ховрахами,
Зайці дурні, шкодливий тхір
І ще там деяких чимало
Безпечно в лісі панувало.
Була і пасіка у них...
Нехай, мов, люди не гордують,
Що тільки все вони мудрують
У хуторах своїх!
От радиться громада стала —
Кому б то пасічником буть?
Лисичка зараз і вгадала:
Ведмедика кликнуть!
Послухали і по-дурному
Постановили, іцо нікому
Так не впадає, як йому.
Не то розумний — дурень знає
І скаже світові всьому,
Як скрізь Ведмідь той мед тягає, —
Так де тобі! І не кажи,—
Себе, мов, стережи!
Почав Ведмідь хазяйнувати,
У пасіці порядкувати:
Щодня він мед тягав
Та в берлозі ховав.
Дознались, кинулись до його —
І меду не знайшли нічого...
До суду потягли,
Прогнали злодія старого
Та ще й приказ дали:
Заперти бісового сина
На цілу зиму в берлозі.
Ведмедику лиха година:
Зарився у лозі,

Дарма, про все йому байдуже,
Лежить та ласує медком.
"З тобою,— дума,— милий друже,
Нам тільки й жити двом".

Таких Ведмедів на приміті
Ще трохи є у нашому повіті.
(1864-1872)